

BURADA Corneliu (26 octombrie 1929, Beceni, Buzău) – inginer de căi ferate, specialitatea vagoane; în iunie 1990 era Ministrul Transporturilor

Tehocrat aparținând celei de-a doua generații de elite comuniste, ocupând poziții decizionale în aparatul de stat, fără a fi însă prea mult implicat în activitatea de partid¹.

La standardele societății comuniste avea „origine sănătoasă”, provenind dintr-o familie de țărani mici. După ce a terminat șapte clase școală generală, a stat doi ani cu părinții, iar din 1945 a urmat școala de elevi meseriași C.F.R. din Buzău, calificându-se în 1949 ca lăcătuș. În același an a fost admis în clasa a IV-a la școala medie tehnică căi ferate din București, pe care a terminat-o un an mai târziu.

În perioada 1950 – 1955 a urmat Facultatea de Mecanica Transporturilor, secția material rulant, a Institutului de Căi Ferate București, acolo unde a fost ales organizator al grupei U.T.C. Imediat după terminarea facultății a fost încadrat ca inginer stagiar la Uzinele „23 August” – București. În anul 1956 devine membru de partid și se transferă la Uzinele „Grivița Roșie”. Aici lucrează ca maistru principal și șef de atelier până în anul 1964, atunci când este promovat în centrala Ministerului Transporturilor, întâi ca șef de serviciu și apoi ca director adjunct. Promovează rapid ca adjunct al ministrului (Căilor Ferate până la 19 august 1969, Transporturilor - 16 septembrie 1969 – 16 martie 1971 -, respectiv Transporturilor și Telecomunicațiilor – 1 aprilie 1971 -), la 1 februarie 1967². Din această funcție este destituit la 23 aprilie 1982 pentru implicarea în scandalul legat de mișcarea “Meditația Transcendentală”, temeiul legal fiind încălcarea Legii nr. 23/1971 privind apărarea secretului de stat³. Tot din această cauză a fost scos și din învățământ, el fiind cadru didactic al Facultății de Transporturi a Institutului Politehnic București încă din 1955, și înlăturat din funcția de președinte al Federației Române de Rugby, pe care o conducea din anul 1967⁴. După destituire lucrează ca inginer la Revizia de Vagoane Simeria (1982 - 1983) și inginer principal la Întreprinderea de Material Rulant Pașcani (1983 - 1989).

Pe linie politică s-a implicat atât cât să îi ajute în carieră. A absolvit Universitatea serală de Marxism-leninism și cursurile C.E.P.E.C.A. (Centrul de Perfecționare al Cadrelor din Economia Națională și Administrație). Mai mulți ani a îndeplinit funcția de secretar al

¹ http://www.crimecomunismului.ro/pdf/ro/publicatii/conversia_elitelor_comuniste.pdf, accesat 05.05.2010.

² Gheorghe CRIȘAN, *Piramida puterii. Vol. II. Oameni politici și de stat, generali și ierarhi din România (22 decembrie 1989 – 10 martie 2004)*, Editura Pro Historia, București, 2004, p. 68.

³ A.N.I.C., fond C.C. al P.C.R. – Secția Cadre, Dosar B 48, ff. 16, 35, 41. Vezi și Mihai ALBU, Doina JELA, Cătălin STRAT, *Afacerea „Meditația Transcedentală”*, Editura Humanitas, București, 2004, pp. 311, 331, 335, 376

⁴ <http://www.rugby.ro/articol/16-presedinti-91/>, accesat 05.05.2010.

organizației de bază, secretar al comitetului de partid pe uzină, membru al Comisiei economice a Sectorului 8 și membru al Comitetului de partid din Ministerul Transporturilor. Iată cum este caracterizat într-un referat al Secției Cadre din anul 1974: „Are o bună pregătire politică, ia parte activă la viața organizației, luptă pentru traducerea în viață a hotărârilor de partid și de stat”⁵.

La 2 ianuarie 1990, prin Decretul nr. 8 al C.F.S.N., care divizează Ministerul Transporturilor și Telecomunicațiilor în Ministerul Transporturilor, respectiv Ministerul Poștelor și Telecomunicațiilor⁶, B.C. este numit ministru al Transporturilor⁷. Din această funcție pleacă odată cu formarea celui de-al doilea guvern Roman, la 28 iunie 1990, pentru a fi consilier în același minister (până în 1994). În 1996 a fost numit director adjunct științific la I.S.C.T. (Institutul de Studii și Cercetări în Transporturi).

Dan Drăghia

⁵ A.N.I.C., fond C.C. al P.C.R. – Secția Cadre, Dosar B 48, f. 2.

⁶ Domnița ȘTEFĂNESCU, *Cinci ani din istoria României. O cronologie a evenimentelor: decembrie 1989 – decembrie 1994*, Editura Mașina de scris, București, 1995, p. 42.

⁷ Stelian NEAGOE, *Istoria Guvernelor României. De la începuturi – 1859 până în zilele noastre – 1999*, Editura, Machiavelli, București, 1999, p. 249.